

„Szabados Újép” 1952 IV/2

A multról és a jelenről beszél a régi és az új Boráros-téri híd

1937 szeptember 12-én, amikor a »Főméltóságú Kormányzó Ur« jelenlétében átadták a »Horthy-hidat« a forgalomnak, senki nem gondolt a hídépítő ácsokra, hegesztőkre, ázokra a munkásokra, akik négy éven keresztül dolgoztak a hidon, akik vékony órabér mellett, korgó gyomorral, véres verítékekkel állították össze vasszerkezetét.

Névtelen maradt a sok száz elnyomott munkás között *Jeranek József*, a MAVAG hegesztője is. Ugyan ki törődött azzal a múltban, hogy a MAVAG-ban — ahol a híd vasszerkezetét készítették — a munkások hetenként mindössze három napot dolgoznak, sokszor annyit sem. Törődött-e azzal valaki, hogy *Jeranek József* egy héten öt pengőt visz haza családjának és a MAVAG-kolónián a lakók többségének hónapról hónapra gyűlik a lakbértartozása? Ugyan hova mehetett volna panaszra *Jeranek* hegesztő, amiért a munkabére még

arra sem volt elég, hogy kenyeret vegyen a családjának? Az urak Magyarországon nem a dolgozókat védte a törvény. Nem az ő szükségletükre termeltek a gyárak, nem a munkásoknak építették hatalmas költséggel a luxuspalotákat vagy akár az építkezés panamáiról híressé vált »Horthy«-hidat.

Perényi Miklós hídépítő mérnök sem élt sokkal jobban. Több társával együtt kezdőként vették fel 1928-ban a MAVAG-ba. Kezdetből részt vett a »Horthy«-híd tervezésében, de nem véglegesített, csak »cselédkönyves« volt, ahogy ők nevezték abban az időben. Mégse szólt. Örült, hogy így legalább mégsem tartozik a »szellemi munkanélküliek« széles táborába.

*

Jeranek elvtárs és *Perényi* elvtárs most, 15 év után újra a Boráros-téri híd építésén dolgozik. Szívesen, jókedűen, büszkén beszélnek munkájukról. *Jeranek József*, a hídépítő: terüfelbon-